

RZEGOTANIE (4) *sb n*

rzegotanie (3), **rzechotanie** (1); rzegotanie *FalZioł*, *RejAp* (2); rzechotanie *Mącz*.

Pierwsze e, o oraz a jasne; końcowe e z tekstów nieoznaczających é oraz -é.

sg N rzechotani(e) (1). ◇ D rzegotaniu (2). ◇ I rzegotani(e)m (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) i XVIII w. s.v. rzekot, rzekotać oraz XVII w.: rzechotanie.

Skrzeczenie, rechatanie (4) :

a. O sroce i żabach (3) : Sroka na to nalepfa, iż gdzie sie wfidli w ogrodzie/ tedy tam pilno ftrzeże, tak iż ktokolwiekby tam wynidz chciał/ thedy go śwem rzegotaniem wydawa. *FalZioł* IV 26a [*idem*] [*SpiczZioł* 152 (*Linde s.v. rzekot*)].

Pogard. O nauce Kościoła katolickiego, tu: utożsamionej z głosem złych duchów, wyobrażonych pod postacią wychodzących z ust żab [czyje] (2): Otho z gęby śmokowej [*tj. szatana*]/ z gęby bełtiew [*tj. Stolicy Apostolskiej*]/ z gęby skażonego Proroka [*tj. papieża*]/ wyłzły iákoby thrzy żaby duchow nieczyłtych [...] thák iż onemu rzegothánium ich á wymyłom chytrym ich trudno sie ktho sprzećiwić álbo obronić może. *RejAp* 137v, Ff.

b. O człowieku; przen: gadanie, paplanie (1) : Garrulitas, Rzechotanie/ Gruchanie/ wielomowność. *Mącz* 142c.

*** [*Bez wystarczającego kontekstu: rzechotanie/ Garritus, coaxatio Volck Yyy2v.*]

Cf [**KRZEKOTANIE**], **RZEGOTAĆ**